

ЗАХІДНИЙ АПЕЛЯЦІЙНИЙ ГОСПОДАРСЬКИЙ СУД
79010, м.Львів, вул.Личаківська,81

ПОСТАНОВА
ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

"06" вересня 2023 р.

Справа №907/166/23

м. Львів

Західний апеляційний господарський суд, в складі колегії:
головуючого (судді-доповідача)
суддів

Бойко С.М.,
Бонк Т.Б.,
Якімець Г.Г.

в порядку спрощеного позовного провадження без повідомлення
(виклику) учасників справи

розглянув апеляційну скаргу товариства з обмеженою відповідальністю

████████████████████

на рішення Господарського суду Закарпатської області від 08.06.2023 суддя:
Лучко Р.М., м. Ужгород, повний текст рішення складено 08.06.2023

за позовом товариства з обмеженою відповідальністю

██████████

до відповідача товариства з обмеженою відповідальністю

████████████████████

про стягнення 175 159,13 грн.

ВСТАНОВИВ:

Короткий зміст позовних вимог

24.02.2023 товариство з обмеженою відповідальністю **████████████████████**
(надалі – ТОВ **████████████████████**) звернулося до Господарського суду
Закарпатської області з позовом до товариства з обмеженою відповідальністю
████████████████████ (надалі – ТОВ **████████████████████**) про стягнення 175 159,13 грн.

Позовні вимоги обґрунтовані тим, що позивач поставив відповідачу
товар на суму 620 888,99 грн., проте відповідач оплатив його частково на
суму 483 163,47 грн. у зв'язку з чим в останнього утворилася заборгованість в
сумі 137 725,52 грн. доказів погашення якої відповідачем не подано.

При цьому за неналежне виконання зобов'язань за договором, у
встановлений договором строк, позивач просить стягнути з відповідача
штраф в розмірі 13 772,55 грн., 10% річних за користування чужими

коштами в розмірі 18 200,87 грн. та 3% річних за кожен день прострочення в розмірі 5 460,19 грн. за період з 04.12.2021 по 20.02.2023.

Правовою підставою позову зазначено ст. 193, 216, 232 ГК України, ст.ст. 509, 530, 546, 549, 625 - 627, 629, 655, 692 ЦК України.

Короткий зміст оскаржуваного рішення суду першої інстанції

Рішенням Господарського суду Закарпатської області від 08.06.2023 позов задоволено частково. Стягнуто з ТОВ [REDACTED] на користь ТОВ [REDACTED] 137 725,52 грн. заборгованості, 13 772,55 грн. штрафу, 18 200,87 грн. - 10 % річних та 2600,33 грн. у повернення сплаченого судового збору.

В іншій частині позову щодо стягнення 3% річних в розмірі 5 460,19 грн. - відмовлено.

Мотивуючи судові рішення у даній справі, суд першої інстанції дійшов висновку, що вимоги позивача про стягнення з відповідача заборгованості є обґрунтованими, заявленими відповідно до чинного законодавства та такими, що підлягають задоволенню.

Суд першої інстанції дійшов висновку, що позивачем фактично двічі за один і той же період нараховано відсотки річні за порушення відповідачем зобов'язань за договором (10% річних від суми заборгованості – п. 7.2. договору та 3% річних – ст. 625 ЦК України). Таким чином, суд дійшов висновку про задоволення позову в частині стягнення 10% річних від суми заборгованості (на суму 18 200,87 грн.) – п. 7.2. договору та відмову в задоволенні позову в частині стягнення 3% річних (на суму 5 460,19 грн.) – ст. 625 ЦК України.

Короткий зміст вимог апеляційної скарги та узагальнені доводи особи, яка подала апеляційну скаргу

ТОВ [REDACTED] (відповідач) подав апеляційну скаргу, в якій не погоджується з рішенням суду першої інстанції, вважає вказане рішення прийняте з порушенням норм матеріального та процесуального права, при неповному з'ясуванні обставин, що мають значення для справи.

Обґрунтовуючи доводи апеляційної скарги апелянт посиляється на те, що невиконання грошових зобов'язань відбулося не з вини відповідача, а у зв'язку з введенням на території України воєнного стану. Одночасно посиляється на виникнення форс-мажорних обставин (лист Торгово-промислової палати України від 28.02.2022 за № 2024/02.0-7.1) та підстави звільнення від відповідальності передбачені п. 8.1 укладеного сторонами договору.

Також апелянт зазначає, що місцевим господарським судом відкладено розгляд справи, проте не повідомлено відповідача про дату та час судового засідання.

Просить скасувати рішення Господарського суду Закарпатської області від 08.06.2023 та відмовити в задоволенні позовних вимог.

Узагальнені заперечення позивача

У відзиві на апеляційну скаргу позивач заперечує проти доводів апеляційної скарги, просить апеляційну скаргу залишити без задоволення, рішення місцевого господарського суду без змін.

В запереченнях на апеляційну скаргу ТОВ [REDACTED] посиляється на правові висновки викладені в постановках Верховного Суду від 29.06.2023 в справі № 922/999/22 та від 31.08.2022 в справі № 910/15264/21 за змістом яких наявність причинно-наслідкового зв'язку між відповідними обставинами та невиконанням/неналежним виконанням зобов'язань підлягає доведенню відповідачем на загальних підставах.

Ухвалою Західного апеляційного господарського суду від 06.07.2023 відкрито апеляційне провадження за апеляційною скаргою товариства з обмеженою відповідальністю [REDACTED] [REDACTED] на рішення Господарського суду Закарпатської області від 08.06.2023 в справі № 907/166/23 та ухвалено здійснювати розгляд справи № 907/166/23 в порядку письмового провадження без повідомлення учасників справи.

Частиною 1 ст. 270 ГПК України встановлено, що в суді апеляційної інстанції справи переглядаються за правилами розгляду справ у порядку спрощеного позовного провадження з урахуванням особливостей, передбачених у цій главі.

Відповідно до ч. 10 ст. 270 ГПК України, апеляційні скарги на рішення господарського суду у справах з ціною позову менше ста розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб, крім тих, які не підлягають розгляду в порядку спрощеного позовного провадження, розглядаються судом апеляційної інстанції без повідомлення учасників справи.

Згідно з ст. 269 Господарського процесуального кодексу України встановлено, що суд апеляційної інстанції переглядає справу за наявними у ній і додатково поданими доказами та перевіряє законність і обґрунтованість рішення суду першої інстанції в межах доводів та вимог апеляційної скарги, суд апеляційної інстанції не обмежений доводами та вимогами апеляційної скарги, якщо під час розгляду справи буде встановлено порушення норм процесуального права, які є обов'язковою підставою для скасування рішення, або неправильне застосування норм матеріального права.

Дослідивши доводи, наведені в апеляційній скарзі, відзиві на апеляційну скаргу, перевіrivши матеріали справи щодо правильності застосування судом першої інстанції норм процесуального та матеріального права, колегія суддів вважає, що апеляційна скарга підлягає залишенню без задоволення.

Згідно встановлених судом першої інстанції та неоспорених обставин, а також обставин, встановлених судом апеляційної інстанції, і визначених відповідно до них правовідносин вбачається

05.11.2021 ТОВ [REDACTED] (продавець) та ТОВ [REDACTED] (покупець) укладено договір купівлі-продажу за № 05112021 (надалі - договір), за умовами якого продавець зобов'язується передати у власність покупцеві визначений цим договором товар, а покупець, в свою чергу, зобов'язується прийняти товар і оплатити його вартість (п. 2.1. договору).

Асортимент товару сторонами визначено в п. 2.2. договору (шпон, шпон зрощений, клей, інші товари).

Відповідно до п. 3.1. договору товар поставляється окремими партіями. Під партією розуміється кількість товару, зазначена у видатковій накладній. Кількість та асортимент товару в партії узгоджується в кожному окремому

випадку та визначається у видатковій накладній (п. 3.3. договору).

Умови поставки товару сторони обумовили в п.п. 4.1.-4.4. договору, за змістом яких поставка товару здійснюється на умовах FCA Офіційних правил тлумачення торговельних термінів Міжнародної торгової палати ІНКОТЕРМС (в редакції 2010 року), або інших умовах, узгоджених сторонами в письмовій заявці чи додатковій угоді до цього договору. Передача товару здійснюється на складі продавця, що знаходиться за адресою: [REDACTED], або з іншого місця, вказаного продавцем.

Продавець передає, а покупець отримує товар на підставі довіреності покупця та видаткової накладної продавця. Датою отримання (моментом поставки, відвантаження, передачі) партії товару є дата, вказана у видатковій накладній. Право власності на товар та всі ризики випадкового пошкодження/знищення товару переходять до покупця в момент передачі товару на складі продавця.

Згідно з п. 5.1. договору, ціна на товар, що продається за цим договором, встановлюється в гривнях на кожну позицію партії окремо.

Оплата партії товару здійснюється шляхом перерахування коштів на поточний рахунок продавця протягом 30 календарних днів з моменту відвантаження партії товару (п. 5.4. договору).

Строк дії договору сторонами визначено в розділі 9 договору, за змістом п.п. 9.1., 9.2. договір набуває чинності з моменту його підписання сторонами та діє протягом одного року, але в будь-якому випадку - до завершення взаєморозрахунків за цим договором, включаючи нараховані штрафні санкції, проценти за користування чужими коштами та інфляційні втрати. Якщо за два місяці до закінчення строку дії цього договору сторони в письмовій формі не виявлять своєї відмови від нього шляхом надсилання такого повідомлення рекомендованим листом з повідомленням про вручення іншій стороні, то дія договору продовжується на наступний строк.

На виконання умов договору продавцем передано, а покупцем прийнято товар на загальну суму 620 888,99 грн., що підтверджено видатковими накладними наявними в матеріалах справи і щодо цих обставин спору між сторонами не існує.

Передача-прийняття товару також підтверджується підписаним сторонами актом звірки взаєморозрахунків за період з 05.11.2021 по 06.02.2023, що сторонами теж не заперечується.

Як вбачається з матеріалів справи, відповідач частково виконав свої зобов'язання за договором в сумі 483 163,47 грн, у зв'язку з чим у відповідача виникла заборгованість в розмірі 137 725,52 грн. (620 888,99 грн. - 483 163,47 грн.).

Судами встановлено, що 31.10.2022 позивач надіслав відповідачу претензію від 27.10.2022 про сплату заборгованості за договором, яка залишена ТОВ [REDACTED] без відповіді та задоволення.

Крім стягнення основного боргу, позивач просить суд стягнути з відповідача на свою користь 13 772,55 грн штрафу, 5460,19 грн - 3% річних, 18 200,87 грн - 10 % річних за користування чужими коштами.

Спiр у цiй справi виник у зв'язку з неналежним виконанням відповідачем зобов'язання з оплати вартостi поставленого товару за договором купiвлi-продажу за № 05112021 вiд 05.11.2021.

Вiдповiдно до статтi 6 цього Кодексу сторони є вiльними в укладеннi договору, виборi контрагента та визначеннi умов договору з врахуванням вимог цього Кодексу, iнших актiв цивiльного законодавства, звичаїв дiлового обороту, вимог розумностi та справедливостi (стаття 627 Цивiльного кодексу України).

Згiдно з приписами статтi 509 Цивiльного кодексу України, зобов'язанням є правовiдношення, в якому одна сторона (боржник) зобов'язана вчинити на користь другої сторони (кредитора) певну дiю (передати майно, виконати роботу, надати послугу, сплатити грошi тощо) або утриматися вiд певної дiї, а кредитор має право вимагати вiд боржника виконання його обов'язку.

Договiр є обов'язковим для виконання сторонами (ст. 629 ЦК України).

Як вбачається з матерiалiв справи та встановлено судами, правовiдносини сторiн за договором слiд квалiфiкувати, як вiдносини щодо поставки товару.

Згiдно iз ч. 1 ст. 712 ЦК України за договором поставки продавець (постачальник), який здiйснює пiдприємницьку дiяльнiсть, зобов'язується передати у встановлений строк (строки) товар у власнiсть покупця для використання його у пiдприємницькiй дiяльностi або в iнших цiлях, не пов'язаних з особистим, сiмейним, домашнiм або iншим подiбним використанням, а покупець зобов'язується прийняти товар i сплатити за нього певну грошову суму.

До договору поставки застосовуються загальнi положення про купiвлю-продаж, якщо iнше не встановлено договором, законом або не впливає з характеру вiдносин сторiн (ч. 2 ст. 712 ЦК України).

Вiдповiдно до статтi 655 Цивiльного кодексу України за договором купiвлi-продажу одна сторона (продавець) передає або зобов'язується передати майно (товар) у власнiсть другiй сторонi (покупцевi), а покупець приймає або зобов'язується прийняти майно (товар) i сплатити за нього певну грошову суму.

За приписами частини 1 статтi 662 Цивiльного кодексу України продавець зобов'язаний передати покупцевi товар, визначений договором купiвлi-продажу.

Згiдно iз ч. 1 ст. 692 ЦК України покупець зобов'язаний оплатити товар пiсля його прийняття або прийняття товаророзпорядчих документiв на нього, якщо договором або актами цивiльного законодавства не встановлений iнший строк оплати товару.

Вiдповiдно до ст. 610 ЦК України, порушенням зобов'язання є його невиконання або виконання з порушенням умов, визначених змiстом зобов'язання (неналежне виконання).

Вiдповiдно до ч. 1 ст. 269 ГПК України суд апеляцiйної iнстанцiї переглядає справу за наявними у нiй i додатково поданими доказами та перевiряє законнiсть i обгрунтованiсть рiшення суду першої iнстанцiї в межах

доводів та вимог апеляційної скарги.

Предметом апеляційного оскарження є незгода відповідача з рішенням суду в частині задоволених позовних вимог про стягнення з відповідача на користь позивача штрафу в розмірі 13 772,55 грн. та 10% річних за користування чужими коштами в розмірі 18 200,87 грн. В інших частинах прийняте судове рішення не оскаржується.

Щодо вимог про стягнення штрафу.

Пунктом 3 ч. 1 [ст. 611 Цивільного кодексу України](#) встановлено, що у разі порушення зобов'язання настають правові наслідки, встановлені договором або законом, зокрема, сплата неустойки.

Штрафними санкціями визнаються господарські санкції у вигляді грошової суми (неустойка, штраф, пеня), яку учасник господарських відносин зобов'язаний сплатити у разі порушення ним правил здійснення господарської діяльності, невиконання або неналежного виконання господарського зобов'язання (ч. 1 [ст. 230 Господарського кодексу України](#)).

Згідно з ч. 6 [ст. 231 Господарського кодексу України](#) штрафні санкції за порушення грошових зобов'язань встановлюються у відсотках, розмір яких визначається обліковою ставкою Національного банку України, за увесь час користування чужими коштами, якщо інший розмір відсотків не передбачено законом або договором.

За приписами ч.ч. 1, 2 [ст. 549 ЦК України](#) неустойкою (штрафом, пенею) є грошова сума або інше майно, які боржник повинен передати кредиторів у разі порушення боржником зобов'язання. Штрафом є неустойка, що обчислюється у відсотках від суми невиконаного або неналежно виконаного зобов'язання.

Пунктом 7.2. Договору сторони погодили, що у випадку прострочення оплати товару більше ніж 7 календарних днів, Покупець зобов'язується оплатити штраф у розмірі 10% суми заборгованості..

Таким чином, апеляційний господарський суд погоджується з висновками місцевого господарського суду про задоволення позову в частині стягнення з відповідача на користь позивача 13 772,55 грн. штрафу (п. 7.2. договору) за прострочення оплати отриманого товару більше ніж на 7 календарних днів (13 772,55 грн. * 10%).

Щодо відсотків за користування чужими коштами.

Відповідно до п. 3 частини першої статті 3 ЦК України загальною засадою цивільного законодавства є свобода договору.

Згідно з ч. 3 ст. 6 ЦК України сторони в договорі можуть відступити від положень актів цивільного законодавства і врегулювати свої відносини на власний розсуд. Сторони в договорі не можуть відступити від положень актів цивільного законодавства, якщо в цих актах прямо вказано про це, а також у разі, якщо обов'язковість для сторін положень актів цивільного законодавства впливає з їх змісту або із суті відносин між сторонами.

Відповідно до ст. 536 ЦК України за користування чужими грошовими коштами боржник зобов'язаний сплачувати проценти, якщо інше не встановлено договором між фізичними особами. Розмір процентів за користування чужими грошовими коштами встановлюється договором,

законом або іншим актом цивільного законодавства.

Згідно з ч. 2 ст. 625 ЦК України боржник, який прострочив виконання грошового зобов'язання, на вимогу кредитора зобов'язаний сплатити суму боргу з урахуванням встановленого індексу інфляції за весь час прострочення, а також три проценти річних від простроченої суми, якщо інший розмір процентів не встановлений договором або законом.

За змістом правового висновку викладеного в постанові Великої Палати Верховного Суду від 23.05.2018 в справі №910/1238/17 визначено, що плату за прострочення виконання зобов'язання врегульовано законодавством, а саме охоплено диспозицією ч. 2 ст. 625 ЦК України. Тобто ця норма конкретизує визначений у ст. 536 ЦК України обов'язок боржника сплачувати проценти за незаконне користування чужими грошовими коштами.

Згідно з ч. 1 ст. 627 ЦК України відповідно до статті 6 цього Кодексу сторони є вільними в укладенні договору, виборі контрагента та визначенні умов договору з урахуванням вимог цього Кодексу, інших актів цивільного законодавства, звичаїв ділового обороту, вимог розумності та справедливості.

За змістом п. 7.2. договору сторонами визначено, що застосування штрафних санкцій у вигляді пені та штрафу не виключає додаткового застосування інших передбачених діючим законодавством санкцій, загалом нарахування процентів за користування чужими коштами з розрахунку 10% річних.

Як вбачається з поданих суду розрахунків, позивачем за період з 04.12.2021 по 20.02.2023, тобто за період неправомірного користування відповідачем чужими грошовими коштами (прострочення оплати вартості товару) нараховано 18 200,87 грн. як 10% річних.

Відповідно до правового висновку викладеного в постанові Верховного Суду від 18.11.2021, в справі №921/395/20 підставами для застосування до правовідносин сторін [статті 536 ЦК України](#) є, по-перше, факт користування чужими коштами, по-друге - встановлення розміру відповідних процентів договором або чинним законодавством, а положення ч. 2 [ст. 625 ЦК України](#) в частині сплати процентів річних застосовуються за наявності порушення грошового зобов'язання.

Таким чином, апеляційний господарський суд погоджується з висновками місцевого господарського суду про правомірне нарахування відповідачу, у встановленому договором розмірі, - 10% річних від суми заборгованості, що становить 18 200,87 грн.

Спростовуючи посилання апелянта на наявність форс-мажорних обставин, які на думку скаржника є підставою для звільнення його від цивільної відповідальності, апеляційний господарський суд зазначає наступне.

Форс-мажорними обставинами (обставинами непереборної сили) є надзвичайні та невідворотні обставини, що об'єктивно унеможливають виконання зобов'язань, передбачених умовами договору (контракту, угоди тощо), обов'язків згідно із законодавчими та іншими нормативними актами, а саме: загроза війни, збройний конфлікт або серйозна погроза такого конфлікту, включаючи але не обмежуючись ворожими атаками, блокадами,

військовим ембарго, дії іноземного ворога, загальна військова мобілізація, військові дії, оголошена та неоголошена війна, дії суспільного ворога, збурення, акти тероризму, диверсії, піратства, безлади, вторгнення, блокада, революція, заколот, повстання, масові заворушення, введення комендантської години, карантину, встановленого Кабінетом Міністрів України, експропріація, примусове вилучення, захоплення підприємств, реквізиція, громадська демонстрація, блокада, страйк, аварія, протиправні дії третіх осіб, пожежа, вибух, тривалі перерви в роботі транспорту, регламентовані умовами відповідних рішень та актами державних органів влади, закриття морських проток, ембарго, заборона (обмеження) експорту/імпорту тощо, а також викликані винятковими погодними умовами і стихійним лихом, а саме: епідемія, сильний шторм, циклон, ураган, торнадо, буревій, повінь, нагромадження снігу, ожеледь, град, заморозки, замерзання моря, проток, портів, перевалів, землетрус, блискавка, пожежа, посуха, просідання і зсув ґрунту, інші стихійні лиха тощо (частина друга статті 14-1 Закону України "Про торгово-промислові палати України").

Відповідно до частини першої статті 14-1 Закону України "Про торгово-промислові палати України" Торгово-промислова палата України та уповноважені нею регіональні торгово-промислові палати засвідчують форс-мажорні обставини (обставини непереборної сили) та видають сертифікат про такі обставини протягом семи днів з дня звернення суб'єкта господарської діяльності за собівартістю.

У постанові Верховного Суду від 30.11.2021 у справі №913/785/17 визначено, що форс-мажорні обставини не мають преюдиційного характеру і при їх виникненні сторона, яка посиляється на них, як на підставу неможливості виконання зобов'язання, повинна довести наявність таких обставин не тільки самих по собі, але й те, що ці обставини були форс-мажорними саме для цього конкретного випадку виконання господарського зобов'язання.

Доведення наявності непереборної сили покладається на особу, яка порушила зобов'язання. Саме вона має подавати відповідні докази в разі виникнення спору.

Крім того, апелянтом не доведено причинно-наслідкового зв'язку між форс-мажорними обставинами та неможливістю виконати конкретне зобов'язання.

Таким чином, той факт, що Торгово-промислова палата України засвідчила форс-мажорні обставини - військову агресію російської федерації проти України, сам по собі не є підставою для звільнення або зменшення відповідальності за невиконання/неналежне виконання договірних зобов'язань.

Аналогічна правова позиція викладена в постанові Верховного Суду від 29.06.2023 в справі № 922/999/22, яка в силу вимог ч. 4 ст. 236 ГПК України врахована апеляційним господарським судом.

Посилання апелянта на те, що місцевим господарським судом відкладено розгляд справи, проте не повідомлено відповідача про дату та час судового засідання спростовуються ухвалою Господарського суду Закарпатської

області від 19.05.2023 про відкладення розгляду справи (а.с. 85-86), яка відповідно до списку розсилки поштової кореспонденції (а.с. 87) в порядку, визначеному ч.5 ст. 242, ст. 285 ГПК України скерована відповідачу на адресу: [REDACTED] та на офіційну електронну адресу: [REDACTED]

Крім цього, згідно з вимогами статті 43 ГПК України відповідач, з метою добросовісного користування процесуальними правами учасника судового процесу, повинен був стежити за рухом справи.

З огляду на викладене висновки місцевого господарського суду про часткове задоволення позову відповідають встановленим обставинам по справі.

Апеляційний господарський суд зазначає, що рішення місцевого господарського суду про відмову в задоволенні позову щодо стягнення 3% річних в розмірі 5 460,19 грн. апелянтом не оскаржується, тому в силу вимог ч. 1 ст. 269 ГПК України не перевіряється апеляційним господарським судом.

Висновки за результатами розгляду апеляційної скарги

Рішення Господарського суду Закарпатської області прийняте з дотриманням вимог норм матеріального і процесуального права, а тому підлягає залишенню без змін.

З огляду на наведене, аргументи, викладені позивачем про заперечення доводів апеляційної скарги є такими, що відповідають встановленим обставинам по справі.

Апелянтом не спростовано висновки суду першої інстанції, які тягнуть за собою наслідки у вигляді скасування прийнятого судового рішення, оскільки не доведено неправильного застосування норм матеріального і процесуального права, а тому апеляційна скарга товариства з обмеженою відповідальністю [REDACTED] підлягає залишенню без задоволення.

Відповідно до ст. 236 ГПК України судові рішення повинно ґрунтуватися на засадах верховенства права, бути законним і обґрунтованим. Законним є рішення, ухвалене судом відповідно до норм матеріального права при дотриманні норм процесуального права. Судове рішення має відповідати завданню господарського судочинства, визначеному цим Кодексом. Обґрунтованим є рішення, ухвалене на підставі повно і всебічно з'ясованих обставин, на які сторони посилаються як на підставу своїх вимог і заперечень, підтверджених тими доказами, які були досліджені в судовому засіданні, з наданням оцінки всім аргументам учасників справи. Якщо одна із сторін визнала пред'явлену до неї позовну вимогу під час судового розгляду повністю або частково, рішення щодо цієї сторони ухвалюється судом згідно з таким визнанням, якщо це не суперечить вимогам статті 191 цього Кодексу.

Відповідно до ч. 1-3 статті 86 ГПК України (в редакції Закону №132-ІХ від 20.09.2019), суд оцінює докази за своїм внутрішнім переконанням, що ґрунтується на всебічному, повному, об'єктивному та безпосередньому дослідженні наявних у справі доказів. Жодні докази не мають для суду заздалегідь встановленої сили. Суд оцінює належність, допустимість, достовірність кожного доказу окремо, а також вірогідність і взаємний зв'язок доказів у їх сукупності. Суд надає оцінку як зібраним у справі доказам в

цілому, так і кожному доказу (групі однотипних доказів), який міститься у справі, мотивує відхилення або врахування кожного доказу (групи доказів).

Відповідно до частини 1 статті 129 ГПК України судовий збір покладається у спорах, що виникають при виконанні договорів та з інших підстав, - на сторони пропорційно розміру задоволених позовних вимог.

Враховуючи залишення апеляційної скарги без задоволення, апеляційний господарський суд дійшов до висновку про покладення на апелянта (відповідача) судового збору в розмірі 3 900,55 грн., який сплачений згідно з квитанцією за № 1ТЕЕ-8ТЕВ-НЕ8С-8917 від 28.06.2023.

Керуючись ст.ст. 86, 269, 270, 275, 276, 282 Господарського процесуального кодексу України, Західний апеляційний господарський суд

ПОСТАНОВИВ :

апеляційну скаргу товариства з обмеженою відповідальністю [REDACTED]
[REDACTED] залишити без задоволення.

Рішення Господарського суду Закарпатської області від 08.06.2023 у справі № 907/166/23 залишити без змін.

Судовий збір в розмірі 3 900,55 грн. покласти на апелянта.

Строки та порядок оскарження постанов (ухвал) апеляційного господарського суду визначені в § 1 глави 2 Розділу IV ГПК України.

Справу скерувати на адресу місцевого господарського суду.

Головуючий-суддя

Бойко С.М.

Судді

Бонк Т.Б.

Якімець Г.Г.